

Uit de tijd *column*
door Susanne Oomkens

Gelakte nagels

Ergens boven Groningen moet ik zijn. Ik moet even zoeken maar kom terecht bij een boerderij, aan het einde van een smal weggetje; midden tussen de landerijen. Er staat een deur open naar de voormalige deel. Bij het ontbreken van een bel loop ik maar naar binnen. Via nog een paar deuren en wat opstapjes sta ik, inmiddels heel vroeg in de ochtend, in een woonkeuken. Ik maak kennis. Dan nemen dochter en kleindochter me mee naar de woonkamer, naar hun overleden moeder en oma. Ze vertellen me over hoe fijn het was om samen met de verpleegkundige de verzorging en het aankleden te doen. Kleindochter heeft oma's nagels gelakt; ook die van haar tenen. Er brandt een kaarsje. En ik ben me weer eens bewust van hoe dankbaar ik ben dat ik in een dergelijke intieme sfeer nabij mensen mag zijn.

Het begint licht te worden. We gaan koffie drinken en met elkaar in gesprek. Haar naasten willen haar graag thuis houden tot de dag van de uitvaart en wel op een heel specifieke en door haar erg geliefde plaats; haar atelier dat grenst aan de voormalige stallen. Dat gaan we regelen. De kist is inmiddels uitgezocht. Maar al snel wordt duidelijk dat alle opstapjes, afstapjes, deuren en hoekjes in de oude boerderij het onmogelijk maken dat we mevrouw in de kist van de woonkamer naar haar atelier verplaatsen. Er zit niets anders op dan haar te tillen met behulp van het laken van het bed waarin ze eerder die nacht overleed. Als ik haar met mijn collega naar het atelier heb overgebracht kijk ik in de gezichten van haar dochter en kleindochter. Er is ruimte voor ontlasting: 'Ze zou dit geweldig hebben gevonden' lachen zij.

Dat hier sprake is van een bijzondere band tussen de drie generaties wordt telkens opnieuw bevestigd. Oma en kleindochter dragen namelijk de zelfde tatoeage; een vlinder. In de kist leggen we haar arm zo neer dat de vlinder nét zichtbaar is. Voor ik weg ga kijk ik nog even bij haar met haar dochter. Het atelier is inmiddels aangekleed met bloemen, kaarsjes en haar eigen schilderijen. Onder het dekentje piepen de gelakte teentjes vandaan. Ze hield niet van dat strakke' zegt dochter met een knipoo.